

27 Απριλίου 2020

Πάσχα στο στρατόπεδο

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Ο άγιος Σεραφείμ της Βίριτσα

Δυο χρόνια μετά το θάνατο του Στάλιν, την εποχή του Κρουτσώφ, δειλά δειλά είχε αρχίσει η αποσταλινοποίηση. Τότε η ζωή στο στρατόπεδο είχε γίνει σαφώς καλύτερη. Ο άνεμος της κάποιας ελευθερίας είχε γίνει αισθητός και στα στρατόπεδα. Οι πιστοί μπορούσαν να προσεύχονται και όπου υπήρχαν ιερείς τους επέτρεπαν κάπου κάπου να λειτουργούν. Στο στρατόπεδο όπου κρατούνταν ο π. Αλέξιος Κυμπάρδιν, κάποιος γνωστός είχε στείλει ένα αντιμήνσιο, κι έτσι μπορούσαν, όποτε τους το επέτρεπαν, να λειτουργούν.

Ήρθε η Μεγάλη Εβδομάδα κι ο π. Αλέξιος ειδοποίησε τους φυλακισμένους κληρικούς και πιστούς να ετοιμαστούν για να γιορτάσουν την Ανάσταση. Οι φυλακισμένοι ρίχτηκαν πυρετωδώς στις προετοιμασίες. Άλλοι έραβαν άμφια, άλλοι

καλύμματα, άλλοι έφτιαχναν από ξύλο τα ιερά σκεύη. Το Μ. Σάββατο ο διοικητής φώναξε τον π. Αλέξιο και κάπως θορυβημένος τον ρώτησε τι συμβαίνει, γιατί υπάρχει αυτή η κινητοποίηση μεταξύ των κρατούμενων. Ο π. Αλέξιος του εξήγησε: «Μην ανησυχίτε. Αύριο είναι η γιορτή του Πάσχα και οι κρατούμενοι ετοιμάζονται. Δεν πρόκειται να γίνει καμιά φασαρία».

Ο διοικητής ησύχασε. Την επομένη, όταν έφτασε η ώρα, άρχισε η πασχαλινή ακολουθία. Ήταν συγκινητικό να βλέπει κανείς τους ιερείς με τα αυτοσχέδια άμφια που είχαν φτιάξει οι κρατούμενοι, από τα δικά τους ρούχα, από άχρηστα υφάσματα, από σεντόνια - ό,τι εύρισκαν. Βγήκαν στην αυλή, δίπλα στην όχθη της λίμνης και γύρω στις 11 μ. μ. άρχισαν να ψάλλουν τον κανόνα του Μ. Σαββάτου: «Κύματι θαλάσσης...». Εκείνη τη στιγμή ένα κύμα χτύπησε την όχθη της λίμνης. Και έβρεξε τους φυλακισμένους. Λες και η φύση σκιρτούσε και συμμετείχε κι αυτή στη μεγάλη γιορτή.

Αντί για πασχαλινή λαμπάδα οι κρατούμενοι κρατούσαν ένα αναμμένο ξύλο. Η ακολουθία προχωρούσε, τελείωσε ο κανόνας και λίγο πριν τα μεσάνυχτα όλοι μαζί έψαλλαν: « Την Ανάστασίν σου, Χριστέ Σωτήρ...». Στη συνέχεια ο π. Αλέξιος είπε από στήθους το ευαγγέλιο - λειτουργικά βιβλία δεν υπήρχαν - και στις 12 ακριβώς φώναξε πρώτος τη νικητήρια ιαχή: «Χριστός Ανέστη!».

Με ένα στόμα όλοι οι κρατούμενοι απάντησαν: «Αληθώς Ανέστη!».

Τα μάτια όλων βούρκωσαν, οι καρδιές σκίρτησαν. Οι φωνές ακούστηκαν στην απέραντη τάιγκα. Και τότε ένα σμήνος από χιλιάδες πουλιά, σαν να ξυπνούσαν από λήθαργο, άρχισαν να πετούν πάνω από τους κρατούμενους. Αμέσως αντήχησε ο ύμνος, «Χριστός ανέστη εκ νεκρών...». Τα πουλιά τιτίβιζαν κι αυτά κι έψαλλαν στη δική τους γλώσσα τον ύμνο τους. Το δάσος αντιλαλούσε τις μελωδίες των ανθρώπων και πουλιών. Όλη η φύση συμμετείχε στη χαρά της Ανάστασης. «Νυν πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανός τε και γη και τα καταχθόνια. Εορταζέτω γουν

πάσα κτίσις την έγερσιν Χριστού...».

Άρχισε και η αναστάσιμη ακολουθία πάνω σ' ένα απλό τραπέζι, με τα φτωχά άμφια, με τα ξύλινα σκεύη, τις ξύλινες λαμπάδες. Η θεία Μετάληψη, ο περίφημος κατηχητικός λόγος του Χρυσοστόμου και πάλι το «Χριστός Ανέστη»: Η βεβαιότητα ότι το κακό, η φθορά, ο θάνατος «κατεπόθη εις τέλος...».

Μετά τη Θεία Λειτουργία οι κρατούμενοι κάθισαν σε κοινή τράπεζα. Μέχρι και πασχαλινά αυγά υπήρχαν...Η χαρά ήταν ζωγραφισμένη στα πρόσωπα όλων. Μεταξύ των κρατουμένων ήταν κι ένας παλιός δημοσιογράφος, που πριν από την επανάσταση είχε ταξιδέψει σε πολλά μέρη. Κι είπε με συγκίνηση τούτα τα λόγια στον π. Αλέξιο:

«Είχα την ευκαιρία να γιορτάσω την Ανάσταση στα Ιεροσόλυμα, στην Κωνσταντινούπολη κι αλλού. Όμως πουθενά δεν αισθάνθηκα τέτοια χαρά όπως σήμερα!».

Όταν ο π. Αλέξιος πήγε να πάρει τα χαρτιά της απολύσεώς του από το στρατόπεδο, τον φώναξε ο διοικητής και του είπε:

«Δεν έχω γνωρίσει στην ζωή μου τέτοιο άνθρωπο. Το Πάσχα που γιορτάσαμε φέτος μου προξένησε μεγάλη εντύπωση. Σας παρακαλώ πολύ να προσεύχεστε και για μένα, μήπως με ελεήσει ο Θεός και με φέρει στο δρόμο Του!».

Πηγή: Αρχιμ. Νεκταρίου Αντωνόπουλου (νυν Μητροπολίτου Αργολίδος), Στάρετς Σεραφείμ της Βύριτσα, Εκδ. Ακρίτας, 2003, σς. 335-336.